

mica de tot. Es solia fer un repàs general a la jornada, que si havia estat el dia més calorós de l'any, que si a les sis del matí ja estàvem collint cargols per donar els ànecs que criaven per la festa major. Que a l'hort hi havia hagut treballs per poder regar, que l'anyada del blat no havia estat tan bona com era d'esperar, que cal fer una ensulfatada més a la vinya, que avui la caixa de la sardina anava a cap preu, que hi ha treballs per arribar a cap de setmana, que els dofins estan fent de les seves a la xarxa etc.

Es parlava dels fills, de l'escola, dels nous mestres que vindrien el proper curs, dels vestits estrenats o per estrenar, dels festejos, de que aquella noia o aquella altra havien trobat un xicot d'una casa molt rica, dels propers casaments, d'aquell que s'havia hagut de fer de pressa i corrent per haver fet pasqües abans del ram, de què tal parella havia renyit.

Es parlava de l'Ajuntament, de les coses que no feia o feia malament, del mal estat dels carrers i camins, dels impostos, de que amb l'arribada dels estiuejants els preus es pujaven...

Naturalment els més joves parlaven del futbol, del local sobre tot, quan n'hi havia o quan no n'hi havia. Buscaven els culpables de no haver-n'hi. Òbviament es parlava del Barcelona i també de l'Espanyol d'en Pere Solé, d'en Diego Castellà, d'en Sagàs...

Els més grans recordaven quan el primer equip de l'Espanyol, liderats pel mític Zamora vingueren a estar-se uns dies a l'Hotel Empúries tot esperant participar en la final de la Copa del Rei la qual, per cert, guanyaren en front del Madrid en el Camp del València. Entrenaven per la tarda en el vell i desaparegut camp de Miramar tenint com espectadors molts escalencs que no es volien deixar perdre aquella

ocasió de veure de ben a prop uns jugadors de gran categoria.

Els qui treballaven a la vinya i als horts plegaven més aviat per poder anar al camp. Alguns miraven els entrenaments de l'Espanyol amb el cabàs i el tràmec a l'esquena, a peu dret naturalment. Per veure a n'en Zamora ho haurien fet tot.

Quan havia passat la Mare de Déu d'Agost, començaven a aparèixer els primers programes anunciant els diversos festejos de la propera Festa Major. Aleshores el tema capdal de conversa a l'hora de parar la fresca era comentar les orquestres que vindrien, les pel·lícules que es farien a Pequín i a Can Rafel Sureda, quins equips de futbol veuríem, com seria l'embalat, on s'instal·laria i quan es podrien anar a comprar les llotges, el preu de les mateixes, si vindrien o no el autos de xoc, etc.etc.

Quan feia estona que es parava la fresca algú començava a pesar figues. Era comprensible perquè la gent a l'estiu es llevava molt d'hora. Els que sí ja dormien de veritat eren algunes criatures que després de jugar una llarga estona ja no podien resistir més.

Recordo que un dia sentia explicar a la Roser Gardella, una de les filles de Ca l'Agustí, que quan elles eren petites tenien unes màrfegues d'aquelles fetes de bosses de blat de moro. Eren com uns matalassos petits però en lloc de llana a dins hi havia fulles seques.

Recordava ella que els dies que paraven la fresca al carrer del Port on hi tenien la carnisseria i la casa, treien les seves màrfegues a fora i quan els hi venia la son s'estiraven sobre les mateixes quedant-hi ben adormides. La feina seria després per la seva mare per acompanyar-les al llit.

Els dies que feia una calor

insuportable i ja parlem d'anys més pretèrits, algunes dones s'animaven entre elles mateixes i deixant el "parar la fresca" a mig fer se n'anaven fins el Riells a prendre un reconfortant bany. Ens conten que algunes dones es banyaven a aquella hora amb una bata llarga posada o cosa semblant.

Per anar-hi passaven pel vell Camí Ample, quan estava rodejat de vinyes, o pels corriols que portaven a Riells tot vorejant els estenedors que hi havia a la seva dreta on avui hi ha la primera línia edificada del Passeig del Mar. Aquest s'edificà sobre les roques del mar, si no tot, sí en una gran part.

Ens imaginem, per més que les actuals urbanitzacions i la frenètica vida comercial que s'hi viu ara ens ho posen molt difícil, la pau, la tranquil·litat, la soledat d'aquell racó de la platja de Riells. Sobre d'elles, les dones banyistes, apareixia un cel estrellat, meravellós, silenciós. Els únics testimonis del seu atrevit bany nocturn, eren les vinyes amb els seus raïms de maduració ja avançada, les pinedes amb el seu posat fantasmal que els hi donava la nit, els sorrals, les carenes de borrom, les canyes, els tamarius, etc.

Ben fresques i remullades se'n tornaven a casa seva tot xino xano, ferint, amb la seva xerrameca, el silenci de la nit.

El dia ja havia esgotat les seves hores caloroses i fatigants i donava la benvinguda al nou jorn. La gent, amb la cadira de balca a coll anava entrant a casa seva. Si la calor ho permetia dormirien. La soledat absoluta es feia mestressa dels carrers.

Els serenos ja havien recitat la seva habitual cantarella tot vigilant els dos barris del poble. El lladruc d'algun gos o el remiau d'algun gat vetllaven la nit estiuenca. Una curta i calorosa nit. ■